

zegt, dat het er om te doen is een uitspraak te verkrijgen van de algemeene vergadering, in welke richting de Maatschappij zich verder zal ontwikkelen. Ook het hoofdbestuur zal inzien, dat het belang van de eenheid in samenwerking der beide groepen, van specialisten en huisartsen, binnen één Maatschappij zoo groot is, dat dit als het overheerschende punt moet worden beschouwd. Welnu, ieder weldenkend geneesheer zal m. i. gaarne bereid zijn, ook als vóór- of tegenstander van één der voorstellen, een weinig water in zijn wijn te doen ter wille van de goede zaak.

Nadat het bovenstaande geschreven was, las ik het vlotte artikel van SIKKEL in het *Tijdschrift* van verleden week. Er zou veel voor te zeggen zijn, dat de algemeene vergadering zich met zijn zienswijze vereenigde. Beter zou het zijn, het daarheen te leiden, dat op de algemeene vergadering de beginselen werden vastgesteld, waarbij de blijvende samenwerking is gewaarborgd, en de regeling der details desnoods tot later uit te stellen, dan dat op grond van m. i. ondergeschikte en niet-principieele verschilpunten de Maatschappij werd gebracht tot een scheuring, die, wie weet hoe lang, samenwerking onmogelijk zou maken, tot nadeel van beide partijen en tot schade van het aanzien van den geneeskundigen stand.

Amsterdam, 8 December 1918.

A. J. IJZERMAN.

II.

In de specialistenkwestie dunkt mij één punt van zóó allesbeheerschend belang, dat, indien daarop overeenstemming kan verkregen worden, alle praktische regelingen betrekkelijk onverschillig zijn. Het cardinale in de eischen der C. V. is, dat de specialisten gevrijwaard willen zijn tegen het gevaar van door de huisartsen overstemd te worden, hetzij in het hoofdbestuur of in de alg. verg.; zij willen zich aan het gevaar van dit meerderheidsmachtsmisbruik niet wagen.

Toen in de Haagsche afdeelvingsvergadering de hangende voorstellen behandeld werden, werd ook gewezen op het gevaar, dat de geneeskundigen, niet langer in één organisatie vereenigd, in de toekomst tegenover verschillende autoriteiten van openbare colleges zouden inboeten van den invloed, dien zij met zooveel moeite zeer langzamerhand verworven hebben; het was dezelfde waarschuwing, die reeds in de algemeene vergadering in Juli en daarna werd gehoord. Een der sprekers van de zijde der specialisten meende dit gevaar als niet zoo groot te mogen aanmerken. De verschillende organisaties, bijv. huisartsen en specialisten, zoo meende hij, konden immers elk haar eigen belangen voordragen. Waar die belangen samenvielen, konden zij elkander steunen; waar zij onderling tegenstrijdig waren, zou men door overleg tot overeenstemming kunnen komen. In dit laatste nu zit de fout; hier hokt het. Als die twee, specialisten en huisartsen, zóó tegenover elkander staan, dat zij bij onderling tegenstrijdige belangen door overleg tot overeenstemming kunnen komen, dan bestaat ook geen gevaar voor overstemmen eener minderheid door een meerderheid; dan kunnen zij ook zeer goed in één Maatschappij samenblijven zonder een zóó groote zelfstandigheid der afzonderlijke groepen, dat die dit gevaar afwendt, dus grofweg in den zin der voorstellen van het hoofdbestuur, niet van die der C. V.. Is daarentegen hun onderlinge verhouding zóó, dat dit gevaar inderdaad bestaat, dan zullen zij, ook gescheiden, in hun optreden bij bestuurscolleges enz., waar belangenstrijd bestaat, niet dóór overleg tot overeenstemming geraken, maar elkander bestrijden; de éénheid zal dan niet alleen tot een tweeheid zijn geworden, maar de bondgenooten zullen vijanden blijken, — omdat zij het ook vroeger reeds waren.

Daarom is dit het principieele, dat ingezien worde, dat de verhouding zóó moet zijn, dat overleg mogelijk is, dat een andere verhouding ons onwaardig is en onbestaanbaar voor onze belangen en dat wij op dien grondslag van onderling vertrouwen en overleg bijeen kunnen en moeten blijven.

's-Gravenhage, 7 December 1918.

Dr. D. SNOECK HENKEMANS.